

van de gasthuisklok, met brandblusmiddelen naar de brand komen. Het meenemen van wapens was verboden³⁰⁴). De handhaving van de orde bij brand werd door de overheid even belangrijk gevonden als de bestrijding van de brand zelf. Zo was het streng verboden om bij brand te vechten. Dit vergrijp stond gelijk aan het tegenspreken van een schepenvonnis³⁰⁵).

In het begin van de vijftiende eeuw kende Rotterdam, in tegenstelling tot andere Hollandse steden, nog geen bepalingen waarbij het blusmaterieel, dat iedere burger moest bezitten, afhankelijk was van de som waarvoor deze burger schotplichtig was, of waarbij de uitoefenaars van bepaalde beroepen een bepaalde taak hadden bij het blussingswerk³⁰⁶). Alleen wat betreft het bezit van ladders was vastgesteld, dat bakkers, brouwers en ververs een ladder van tien voet lang moesten bezitten. Dezelfde keur stelde echter ook vast, dat alle huizen, hoog of laag, over een ladder moesten beschikken, die boven het dak uitstak³⁰⁷). In latere tijd werd ook het bezit van andere brandbestrijdingsmiddelen nader gereglementeerd, waarbij zowel het vermogen van de individuele burger, als het beroep dat hij uitoefende, een rol ging spelen.

Wat betreft het vermogen werd vastgesteld, dat iedereen, die voor een bedrag tussen twee en acht pond in het schotboek stond, een emmer moest hebben en een ladder van vier of vijf sporten. Wie voor meer dan acht pond in het schotboek stond, moest twee ladders en twee emmers hebben. Bakkers, brouwers, ververs, smeden en pottenbakkers moesten over een ladder beschikken, die meer dan vier sporten boven het dak uitstak. Later werd hieraan toegevoegd, dat alle huizen, hoger dan 16 voet, een ladder moesten hebben, die boven het dak uitstak en dat de zojuist genoemde uitoefenaars van brandgevaarlijke beroepen, waaraan nu ook de taanders waren toegevoegd, elk twee tobben en twee emmers moesten hebben, de brouwers zelfs vier emmers³⁰⁸).

Uit dit alles blijkt dat in de loop van de vijftiende eeuw de brandpreventie steeds uitvoeriger werd geregeld, ongetwijfeld als reactie op de grote branden, die de stad herhaaldelijk teisterden. Dat het stadsbestuur het nemen van maatregelen tegen brand als een belangrijke taak heeft gezien, is duidelijk. Minder duidelijk is het of de leden van het stadsbestuur ook een taak hadden als leiders van de blussingswerkzaamheden. In zijn artikel over het brandwezen in Rotterdam meende Van Ravesteyn dat de schepenen het bevel voerden bij de brandbestrijding. Deze veronderstelling baseerde hij op de reeds door ons genoemde keur, waarin bepaald werd, dat